

РЕШЕНИЕ

№ 2255

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **195** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 20064729/01.11.2022г., постановено по н.а.х. дело № 2481/2020 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 14-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 19-4332-029671 от 29.01.2020 г., съставено от началник група към Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/, Отдел „Пътна полиция“, с което на С. Р. И., на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200.00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено касационна жалба от санкционираното лице, с искане да бъде отменено заедно с НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуални правила-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/, вр. чл. 63в от ЗАНН Осъществяването им е аргументирано с доводи, че в въззивният съд не е разгледал с необходимото внимание събраните по делото писмени доказателства и не ги е преценил при формирането на вътрешното си убеждение. НП не отговаряло на изискванията на чл. 57, ал. 1, т 5 от

ЗАНН, като в административното обвинение не било обосновано в необходимата степен от фактическа страна, чрез посочване на всички факти и обстоятелства, релевантни, наличието на съставомерно деяние, което ограничавало правото на защита на наказаното лице. Отделно от това, в цифровото описание на обжалваното НП не става ясно, коя от двете хипотези на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП се твърди, че е нарушена. В издадения АУАН и в НП не са описани нито причинените материални щети, нито на кого са причинени, което било задължително, с оглед пълното изясняване на механизма на причиняване на пътнотранспортното произшествие Липсвали доказателства, от които да се установява, че е осъществен състава на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. В конкретния случай не било настъпило пътнотранспортно произшествие, по смисъла на ЗДвП.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът не депозира писмен отговор по касационната жалба и не се представлява в съдебно заседание.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевантите с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че на 30.12.2019 г., около 03:47 часа С. Р. И. управлявал собствения си лек автомобил марка „А.“, модел „А6 О. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]като срещу № 10, поради движение с несъобразена скорост спрямо състоянието на пътя (мокра паважна настилка) и наличието на предвидимо препятствие (вдлъбната паважна настилка и капак на канал за отводняване на пътното платно), самокатастрофирал в последното. Водачът бил изпробван за употреба на алкохол с техническо средство ARSM 7410+ с фабричен номер 0043, като уреда отчетел резултат от 0 промила алкохол.

Младши автоконтрольор към О „ПП“ - СДВР приел, че водачът не е избрал скоростта си на движение съобразно атмосферните условия, релефа, условията на видимост, интензивността на движение и други обстоятелства за да спре пред предвидимо препятствие или създадена опасност за движението, като с това реализирал пътнотранспортно произшествие. Срещу водачът на МПС бил съставен АУАН № 138349/30.12.2019 г. в присъствието на свидетел и при предявяване на нарушителя. Въз основа на акта и доказателствата по преписката административнонаказващият орган издал оспореното НП.

За да потвърди НП, въззивната инстанция е обусловила изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението е правилно.

Въззивният съд е постановил обжалваното решение след обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Въззивният съд правилно е установил фактическа обстановка по делото, съответстваща на събраните доказателства и е формирал правилни правни изводи, които се възприемат от настоящия състав.

Съгласно чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, водачите на ППС са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Възраженията на касатора, поддържани и пред настоящата инстанция, касаещи установената фактическа обстановка, в частност причините за настъпване на ПТП, липсата на причинени щети и констатациите на контролните длъжностни лица за пътната ситуация, настоящият състав намира за неоснователни. В случая е безспорно установено, че водачът не се е съобразил със състоянието на пътя (мокра паважна настилка) и наличието на предвидимо препятствие (вдлъбната паважна настилка и капак на канал за отводняване на пътното платно), като е самокатастрофирал, в резултат на което били нанесени минимални щети на автомобила.

Пътнотранспортното произшествие е легално дефинирано в т. 30 на § 6 от ДР на ЗДвП, като събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. По делото безспорно е установено, че С. И. е причинил пътно транспортно произшествие, по смисъла на дадената от законодателя легална дефиниция, тъй като по автомобила му са били нанесени материални щети, описани в протокола от ПТП.

Въз основа на горното, се формира извод, че с поведението си С. И. е осъществил състава на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 179, ал. 2, предл. Първо ЗДвП. Законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил наказанието „глоба“ в нейния абсолютен размер за деяние, което съставлява нарушение, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

Не могат да бъдат споделени доводите в касационната жалба за допуснато процесуално нарушение, изразяващо се в липса на описание на фактите и обстоятелствата по извършване на нарушението и разкриващи съставомерните белези на деянието. В конкретния случай е реализирано ПТП следствие на несъобразена със състоянието на пътя скорост /мокра паважна настилка, вдлъбната паважна настилка и капак на канал за отводняване на платното/. В акта и НП е цитирана разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, съгласно която „водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо

препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“. В НП е уточнено изрично, че „поради несъобразена скорост със състоянието на пътя (мокра паважна настилка) и предвидимо препятствие (вдлъбната паважна настилка и капак на канал за отводняване на платното) е самокатастрофирал“. Видно от приложените по делото декларации, скици и протокол за ПТП се изяснява механизмът на ПТП, реализирано следствие на несъобразената скорост, с която е управлявал МПС водачът и административно наказано лице И., без да съобрази, че пътят е мокър и може да има препятствия. Същият е поставил подписа върху така цитираните документи, поради което и спор за горните установени безпротиворечиво обстоятелства няма. Тук в случая е без значение стойностното изражение на скоростта, тъй като на водача е наложено административно наказание не за движение с превишена скорост, а за това, че скоростта, с която се е движел е несъобразена с пътната обстановка. От съществено значение за съставомерността на деянието, в случая е от значение обстоятелството, че е настъпило ПТП, следователно водачът е управлявал моторното превозно средство с скорост, несъобразена с пътните условия. Скоростта би била съобразена с пътната обстановка, когато в съответствие с изискването на чл.20, ал.2 ЗДвП водачът би могъл да реагира и да спре преди настъпване на произшествието. Посочените обстоятелства са категорично установени, за което СРС е изложил подробни мотиви, при което фактичката обстановка е изяснена и липсва процесуално нарушение.

Не може да се сподели виждането на касатора, че е накърнено правото му на защита с оглед липсата на визиране на хипотезата на нарушената норма на ал.2 от чл.20 от ЗДвП. Този законов текст наистина предвижда две хипотези – първата повелява водачите да карат със съобразена скорост, а втората въвежда задължение да намалят скоростта и при необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. В АУАН и НП цифрово е посочена нарушената разпоредба и алинея, а словесно е описано коя точно хипотеза на нарушение е осъществена, поради което според съда формата и съдържанието им съответстват на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН и не са налице основания за отмяна на НП на процесуално основание.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания по чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, вр.чл.63в ЗАНН и на други такива, за които касационната инстанция следи служебно, касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното въззивно съдебно решение – оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20064729/01.11.2022г., постановено по н.а.х. дело № 2481/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ:1.

